

Sygn. akt V KK 175/16

POSTANOWIENIE

Dnia 1 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 1 września 2016r.
sprawy **P. R.**,
skazanego z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w S.
z dnia 22 września 2015r., sygn. akt IV Ka (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S.
z dnia 31 marca 2015r., sygn. akt VI K (...),

p o s t a n o w i ł :

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego A. K., Kancelaria Radcy Prawnego w S., kwotę 442,80 (czterysta czterdzieści dwa i 80/100) zł, zawierającą 23% VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji z urzędu;**
- 3) zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w S., wyrokiem z 31 marca 2015 r., uznał P. A. R. za winnego popełnienia w warunkach recydywy z art. 64 § 1 k.k. dwóch przestępstw na szkodę D. S. – groźby karalnej (art. 190 § 1 k.k.) i spowodowania średniego uszczerbku na zdrowiu (art. 157 § 1 k.k.); wymierzył mu za to jednostkowe kary pozbawienia wolności w rozmiarach – odpowiednio – 6 miesięcy i roku; orzekł karę

łączną na zasadzie pełnej absorpcji; zasądził od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego kwotę 1500 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną w związku z czynem z art. 157 § 1 k.k. Sąd Okręgowy w S., po rozpoznaniu w dniu 22 września 2015 r. apelacji oskarżonego i jego obrońcy, utrzymał w mocy pierwszoinstancyjny wyrok.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego złożył obrońca z urzędu, podnosząc zarzuty rażącego i mającego istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenia prawa procesowego, to jest art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.

Prokurator Okręgowy w S. wniósł w pisemnej odpowiedzi na kasację o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna – i to w stopniu oczywistym.

Skarżący, choć zadeklarował, iż stawia zarzut obrazy art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., w istocie skierował swoją krytykę pod adresem dokonanej przez Sąd pierwszej instancji oceny materiału dowodowego. Tym samym kasacja, forsująca w gruncie rzeczy niedozwolony w postępowaniu kasacyjnym zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, znalazła się na granicy dopuszczalności.

Oczywistą bezzasadność skargi wykazał autor pisemnej odpowiedzi na kasację, podając rzeczowo i wyczerpująco, dlaczego teza o nienależytym rozpoznaniu zarzutów apelacyjnych jawiła się jako ewidentnie gołosłowna. Wbrew pogładowi obrońcy zawartemu w piśmie procesowym z 17 lutego 2016 r., jakoby prokuratorska odpowiedź na kasację sprowadzała się do „jedynie szeregu lakonicznych twierdzeń, świadczących o niewystarczającej znajomości akt sprawy”, Sąd Najwyższy ocenił ów dokument procesowy zgoła odmiennie.

Trzeba dobitnie podkreślić, że Sąd odwoławczy odniósł się w sposób wszechstronny i przekonujący do wszystkich mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy zarzutów apelacyjnych. W szczególności precyzyjnie określił, z jakich powodów podzielił dokonaną przez Sąd *a quo* ocenę dowodów, zwłaszcza zeznań pokrzywdzonego D. S. Postąpieniem zbytecznym, a więc i w jakimś sensie nieracjonalnym, byłoby powtarzanie zasługujących w całej rozciągłości na aprobatę już to wywodów zamieszczonych w motywacyjnej części

zaskarżonego wyroku, już to argumentacji przedstawionej w prokuratorskiej odpowiedzi na kasację.

Dlatego Sąd Najwyższy oddalił kasację w trybie określonym w art. 535 § 3 k.p.k. Pobyt skazanego w zakładzie penitencjarnym legł w głównej mierze u podstaw decyzji o zwolnieniu go od uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne (art. 624 § 1 k.p.k.).